

подаваме на страна, а това ще да каже, че заедно съ зърното ние продаваме и питателните вещества на нашата почва, безъ да ѝ върщаме нищо намѣсто отнѣменното. Но да са продължава вѣчно така е невъзможно; най-послѣ настава такова време, когато земята освѣнѣ слама не ражда вече друго нищо. Тука пакъ науката дохожда на помощ на земледѣлецътъ; като знае какво не достига на растението за пълното развитие на зърното, тя (науката) указва на други удобрителни вещества, освѣнѣ торѣтъ, които твърде чѣсто са намврять на земледѣлецътъ подъ ржката, но той не умѣе да са възползува отъ тѣхъ. Така науката дава възможность, щото естествените и чѣсто сжвсѣмъ неупотрѣбителните вещества, като са смѣсать съ земята, да станать доста скъпи и да служатъ за храна на човѣкътъ и чѣсто като срѣдства за неговото сжществование. За примѣръ азъ ща да приведа слѣдующето обстоятелство: въ житото са намира, ако и